

POSTANOWIENIE

27 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 27 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.G. i K.G.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 20 lutego 2025 r., XXVII Ca 3598/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sadu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa J.G. i K.G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał siedemnaście przyczyny kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Dziewięć z nich dotyczyło występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a osiem - potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu tych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 lutego 2025 r., I CSK 230/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Wskazane przez bank przyczyny kasacyjne nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 2-9 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego.

W świetle uchwały Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, za nieaktualne należy uznać przyczyny kasacyjne oznaczone numerami 1 e), 1 f), 1 g), 1 h) oraz 1 i), jak również 2 d), 2 e), 2 f), 2g) oraz 2 h). Wszystkie one zmierzają bowiem do zakwestionowania przyjętych przez Sąd Okręgowy stanowisk zbieżnych z zapatrywaniami wyrażonymi we wskazanej uchwale, a podsumowanych wnioskiem o nieważności spornej umowy wynikającej z niedozwolonego charakteru postanowień kształtujących mechanizm indeksacji kredytu do waluty obcej. Wobec braku podstaw do podjęcia

działań unormowanych w art. 88 § 1 u.S.N., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.S.N., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji uchwały. W jej uzasadnieniu szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy więc uznać za niecelowe.

Z kolei poruszona w zagadnieniu nr 1 a) oraz w przyczynie kasacyjnej 2 a) kwestia tego, czy powodem nieważności spornej umowy jest sprzeczność mechanizmu indeksacji z naturą stosunku prawnego (art. 353¹ w zw. z art. 58 § 1 k.c.), czy – odmiennie – brak związania stron kontraktem stanowi konsekwencję zastosowania art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c., została wyjaśniona w uchwale SN z 28 kwietnia 2022 r., III CZP 40/22. Przyjęto w niej, że zastosowanie drugiego ze wspomnianych unormowań „wyprzedza” sankcję nieważności. Nie ma to jednak znaczenia dla sprawy, skoro – jak wskazano w uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, sporna umowa nie może wiązać stron z uwagi na niedozwolony charakter postanowień przyjmujących ustalanie wysokości wzajemnych świadczeń stron na podstawie jednostronnie kształtowanej przez bank tabeli kursowej.

Zagadnienie oznaczone numerem 1 b) oraz przyczyna kasacyjna ujęta w 2 b) – w obu przypadkach dotyczące dopuszczalności stwierdzenia niedozwolonego charakteru tzw. klauzuli kursowej w sytuacji, w której kredytobiorca mógł spełniać świadczenia z umowy kredytu bezpośrednio w walucie indeksacji, nie mają wpływu dla rozstrzygnięcia sprawy. Umowa stron nie nadawałaby się bowiem do wykonania również wtedy, gdyby niemożliwe było dokonanie stosownych przeliczeń na etapie wypłaty kredytu. Rozstrzygającego znaczenia dla sprawy nie ma również wskazana pod numerem 1 c) oraz 2 c) kwestia jednoznaczności tzw. klauzuli ryzyka walutowego, gdyż w świetle przywołanej wyżej uchwały strony są niezwiązane umową kredytu już w razie uznania za niedozwoloną tzw. klauzuli kursowej.

Zagadnienie nr 1 d), związane z rzekomym powieleniem w umowie przepisu powszechnie obowiązującego prawa (tj. art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank.), było już wielokrotnie omawiane w orzecznictwie. Publicznoprawny obowiązek publikacji

tabel kursowych nie ma związku z umowami takimi jak zawarta przez strony. Istnienie tego obowiązku nie oznacza, że banki mogą zawierać z konsumentami umowy, w których przewidują, że na podstawie takich tabel kształtowana będzie wysokość przyszłych świadczeń stron, bez jednoczesnego uregulowania zasad ustalania treści tego rodzaju tabel (zob. wyrok SN z 16 maja 2025 r., II CSKP 460/23).

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]